

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/217/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7118206430
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7118206430.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudkýň JUDr. Aleny Mikovej a JUDr. Anny Slovinskej v spore žalobcu: J. V. H., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom S. XX, K., proti žalovanému : Slovenská republika v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škodu vo výške 3.535,88 €, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 18. apríla 2019 č.k. 35C/19/2018-51

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

N e p r i z n á v a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom uvedeným v záhlaví zamietol žalobu a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 % rozhodujúc o nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, za ktorú mal zodpovedať žalovaný podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej zákon č. 514/03 Z.z.).

2. Žalobca žiadal o náhradu škody vo výške 3.535,88 € zodpovedajúcu ním uhradeným trovám exekúcie 540,48 € a v sume 2.975,40 € trovám právneho zastúpenia oprávneného v exekučnom konaní súdneho exekútora JUDr. Ing. Karola Mihála, sp. zn. Ex/820/2015, ktoré bolo vedené podľa názoru žalobcu na základe nezákonného súdneho rozhodnutia. Žalobca uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 29.1.2013 č.k. 45C/122/2008-285 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co/185/2013-303 zo dňa 11.3.2015 mu bola uložená povinnosť titulom vyporiadania podielového spoluvlastníctva k členskému podielu v družstevnom byte zaplatiť bývalej manželke J. H. (žalobkyni v konaní sp.zn. 45C/122/2008 a oprávnenej v exekučnom konaní Ex/820/2015) na istine sumu 29.643 €, aj keď správne podľa odôvodnenia rozhodnutia sa malo jednať o sumu 29.453 €. Na základe ním podaného dovolania bol právoplatný rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co/185/2013 zrušený rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, v ktorom rozhodnutí dovolací súd poukazoval aj na chybu v písaní rozsudkov súdov nižšej inštancie. Opakovane vo veci rozhodoval Krajský súd v Košiciach, ktorý rozsudkom zo dňa 13.12.2017 č.k. 1Co/437/2017-366 opätovne potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením, ktorým bol zaviazaný zaplatiť oprávnenej J. H. sumu 29.453 €. Vynaloženie trov v exekučnom konaní v celkovej výške 3.535,88 € považoval za neopodstatnené, keďže sa bránil plneniu z právoplatného rozhodnutia, ktoré bolo neskôr zrušené ako nezákonné, čím mu bola spôsobená škoda, za ktorú nesie zodpovednosť žalovaný. Pretože žalovaný v rámci predbežného prejednávania nároku odmietol poskytnúť požadované plnenie, uplatnil si nárok na náhradu škody spolu úrokmi z omeškania od 1.1.2018 podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/03 Z.z., uvádzajúc, že nie sú podstatné dôvody nezákonnosti

zrušeného rozhodnutia, či tieto spočívali v nedostatočnom, či nesprávnom zistení skutkového stavu alebo v nesprávnom právnom posúdení nároku, alebo v niečom inom.

3. Žalovaný procesnú obranu založil na stanovisku, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.3.2015 č.k. 1Co/185/2013-303 nemožno považovať za rozhodnutie nezákonné, pretože v opätovnom konaní bola potvrdená povinnosť žalovaného na zaplatenie sumy 29.453 €, v čase vedenia exekučného konania existovalo právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie, pričom exekučné konanie bolo začaté len z dôvodu, že žalobca dobrovoľne neplnil, čo mu toto právoplatné rozhodnutie ukladalo, nepožiadaval riadne a včas o odklad vykonateľnosti dovolací súd, preto žalovaný nemôže niesť zodpovednosť za to, že žalobca nekonal s riadnou starostlivosťou na účely ochrany svojich práv a záujmov. K vzniku trov exekučného konania došlo v danom prípade pre neplnenie povinnosti žalobcu ako osoby povinnej zo súdneho rozhodnutia, za čo nenesie zodpovednosť žalovaný. Žalovaný odkázal tiež na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 159/2012 zo dňa 3.7.2012, že každé rozhodnutie je nevyhnutné skúmať vzhľadom na individuálne okolnosti konkrétneho prípadu, keď len nekritický záver o nezákonnosti každého právoplatného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené alebo zmenené, by bolo nepochybne prílišným formalizmom.

4. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 29.1.2013 v konaní sp. zn. 45C/122/2008 bol žalobca v postavení žalovaného zaviazaný titulom vyporiadania podielového spoluvlastníctva k majetkovej hodnote členského podielu družstevného bytu č. XX na S. č. XX v K. zaplatiť žalobkyni I.H. sumu 29.643 € do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom v Košiciach zo dňa 11.3.2015 č.k. 1Co/185/2013-303, ktorý nadobudol právoplatnosť 27.4.2015. V zmysle právoplatných súdnych rozhodnutí na návrh oprávnenej sa začalo exekučné konanie 28.7.2015 u súdneho exekútora JUDr. Ing. Karola Miháliho, sp. zn. Ex/820/2015, na vymoženie peňažného plnenia od povinného žalobcu, ktoré exekučné konanie bolo ukončené 29.11.2015 uhradením záväzku žalobcu a vzniknutých trov. Konanie o dovolaní sa začalo na základe podania žalobcu zo dňa 25.5.2015, ktorý mimoriadny opravný prostriedok podal z dôvodu, že mu nebolo doručené vyjadrenie protistrany v odvolacom konaní, dňa 4.6.2015 požiadaval o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku, a dňa 23.11.2015 podal žalobca návrh na opravu chyby v písaní v rozsudku, čo do sumy istiny, na plnenie ktorej bol zaviazaný, keďže z odôvodnenia rozhodnutia bolo zrejmé, že jeho povinnosť na plnenie sa vzťahuje len na zaplatenie sumy 29.453 €. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/1/2007 zo dňa 25.10.2017 súd zistil, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 11.3.2015 sp. zn. 1Co/185/2013 bol zrušený z dôvodu, že žalobcovi nebolo doručené vyjadrenie protistrany k odvolaniu, čím došlo k odňatiu jeho práva konať pred súdom. V opakovanom odvolacom konaní Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 13.12.2017 č.k. 1Co/437/2017-366 opätovne potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením zo dňa 29.1.2013 č.k. 45C/122/2008-285, ktorým bol žalobca v postavení žalovaného zaviazaný na úhradu sumy 29.453 €.

5. Súd prvej inštancie právne vec posudzoval podľa čl. 46 ods. 1,3 Ústavy SR, § 1, § 3, § 5, § 6, § 15, § 16, § 17, § 18 zákona č. 514/03 Z.z.. S odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.3.2012 sp. zn. 7Cdo/27/2011, z ktorého citoval, že rozhodnutie zrušené z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, z dôvodu nesprávneho alebo nedostatočne zisteného skutkového stavu, či z dôvodu vady konania je nezákonné a za splnenia ostatných zákonných podmienok môže zakladať zodpovednosť štátu za škodu, ktorá prípadne z takéhoto rozhodnutia účastníkov vznikla, považoval zrušený rozsudok za nezákonný. Súčasne však konštatoval, že pre vznik nároku na náhradu škody je nevyhnutné kumulatívne splnenie aj ostatných zákonných podmienok, a to vznik škody a existencia príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím. Príčinou vzniku škody pritom môže byť len také konanie alebo opomenutie, bez ktorého by škodný následok nenastal, keď podľa teórie adekvátnej príčinnej súvislosti je príčinná súvislosť daná vtedy, ak škoda podľa všeobecnej povahy a obvyklého chodu veci a skúsenosti, je adekvátnym následkom protiprávneho úkonu, keď súčasne musí byť preukázané, že bez tejto príčiny by škoda nevznikla. Prihliadajúc na skutkové tvrdenia žalobcu, s ktorými nezákonnosť rozhodnutia a vznik škody spájal, a ktoré sa týkali nesprávne uvedenej istiny na plnenie vo výroku rozsudku, čím žalobca odôvodňoval to, že nepristúpil dobrovoľne k splneniu peňažnej povinnosti, dospel súd prvej inštancie k záveru, že uvedená vada rozsudku nemá za následok vznik škody spočívajúcej vo vynaložených nákladoch na trovy v exekučného konania. Poukázal na to, že žalobca dobrovoľne nepristúpil k plneniu ani ním akceptovanej sumy 29.453 €, preto zapríčinil vedenie exekučného konania a s tým súvisiacich nákladov, keď podanie dovolania neznamená, že žalobca mal právo nerešpektovať právoplatný a vykonateľný rozsudok súdu, keď kedykoľvek od vyhlásenia

rozhodnutia súdu prvej inštancie dňa 29.1.2013 mohol podať návrh na vydanie opravného uznesenia. Vzal tiež do úvahy, že v dovolaní voči rozsudku sa žalobca bránil iba nedoručením vyjadrenia protistrany. Zohľadňujúc uvedené súd nemal preukázanú existenciu príčinnej súvislosti medzi tvrdenou škodou na strane žalobcu a rozhodnutím súdov obsahujúcich chybu v písaní, ale existencia príčinnej súvislosti vyplývala iba z konania žalobcu, ktorý nerešpektoval právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu, ktorých dôvodov žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP) priznajúc plne procesne úspešnému žalovanému náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Súčasne konštatoval, že v prejednáwanej veci nezistil žiadne dôvody pre uplatnenie § 257 CSP, vyplývajúce z majetkového, sociálneho, či finančného postavenia žalobcu, alebo z charakteru a predmetu sporu.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca uplatňujúc odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP, teda, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (d), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h). Žiadal, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel.

7. Odvolateľ zdôraznil, že základ jeho nároku zakladajúcim zodpovednosť žalovaného za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím nespočíval v tvrdení nezákonnosti rozhodnutia pre chyby v písaní, ale v skutočnosti, že odmietal plniť na základe rozhodnutia, ktoré bolo nezákonné, a ktorého nezákonnosť bola potvrdená rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, ktorý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zrušil. Námietku porušenia jeho procesných práv, a teda nedoručenie vyjadrenia protistrany v odvolacom konaní mu nemožno pričítať v jeho neprospech, z ktorých dôvodov nebol ochotný uhradiť oprávnenou osobou uplatňovanú finančnú čiastku, čo napokon viedlo v exekúcií a k vzniku exekučných trov. Nebolo tiež jeho vinou, že dovolací súd sa jeho žiadosťou o odklad vykonateľnosti právoplatného rozsudku vôbec nezaoberal, aj keď on takýto návrh podal.

8. Žalovaný vyjadrenie k odvolaniu nepodal.

9. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas a oprávnenou osobou, smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu danom § 379, § 380 ods. 1,2 CSP z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a prijal záver, že odvolanie nie je nedôvodné. Rozsudok ako vecne správny potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 CSP.

10. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 16. júla 2020 o 10.00 v pojednávacej miestnosti č.dv. 202 na II. poschodí Krajského súdu v Košiciach, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zhode s § 219 ods. 3 CSP.

11. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná mandukčná povinnosť súdu a pod.). V súlade so zjednocujúcim stanoviskom Najvyššieho súdu SR publikovaným v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. R 2/2016, za inú vadu konania sa považuje aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

12. Po preskúmaní obsahu spisu, odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a konania ktorému mu predchádzali, odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody neboli naplnené. Odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 CSP, keď súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok vo vyhovujúcej časti ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

13. Tak ako to konštatoval súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí, zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je objektívna zodpovednosť, existujúca bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Je však založená na súčasnom, teda kumulatívnom splnení troch podmienok : 1. existencii nezákonného rozhodnutia, 2. vzniku škody, 3. príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

14. Škodu je potrebné vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Pre posúdenie zodpovednosti žalovaného je významné, že škoda ako predpoklad vzniku zodpovednosti štátu spôsobenej nezákonným rozhodnutím je daná len vtedy, ak vznikla v príčinnej spojitosti s nezákonným rozhodnutím.

15. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmu poškodeného a tvrdeným nezákonným rozhodnutím sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku. V danom prípade ide o zodpovedanie otázky, či nezákonné rozhodnutie viedlo neodvratne k spôsobeniu tvrdenej škody.

16. Predpokladom kvalifikácie rozhodnutia ako nezákonného je, že sa jedná o právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný. V kontexte nároku žalobcu je významné, či existovalo také nezákonné rozhodnutie, na základe ktorého plnil v exekučnom konaní svoj záväzok na vyrovnanie podielového spoluvlastníka, ako aj náhradu trov exekučného konania, aj keď ich plniť nemal, čím mu vznikla škoda (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/03 Z.z.). Z obsahu predložených listinných dôkazov (potvrdenie o exekučnom konaní) vyplýva, že exekučné konanie sa začalo dňa 28.7.2015 na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 29.1.2013 č.k. 45C/122/2008-285 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.3.2015 č.k. 1Co/185/2013-303. Z výroku rozsudku vyplývala žalobcovi povinnosť na peňažné plnenie v lehote do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, ktorá peňažná čiastka bola v dôsledku chyby v písaní (čo zrejme z odôvodnenia rozhodnutia) uvedená vo výške 29.643 €, aj keď správny údaj zodpovedal sume 29.453 €. Rozsudok ukladajúci žalobcovi povinnosť na plnenie nadobudol právoplatnosť dňa 27.4.2015, teda vychádzajúc z paričnej 30-dňovej lehoty, žalobca mal svoju povinnosť splniť do 27.5.2015. Exekučné konanie sp.zn. Ex/820/2015 súdneho exekútora JUDr. Ing. Karola Miháliho začalo až po uplynutí lehoty na plnenie dňa 28.7.2015. Exekučné konanie bolo ukončené 29.11.2015 vymožením priznaného plnenia. Podľa potvrdenia exekútora v exekučnom konaní žalobca ako povinný uhradil do začatia exekúcie len sumu 2.000 €, počas exekučného konania 3.000 € a 24.453 €, teda celkovo svoju povinnosť splnil len v rozsahu ako mu skutočne z rozsudku vyplývala tj vo výške 29.453 €. V súvislosti s vedením exekučného konania uhradil tiež trovy exekúcie v celkovej výške 3.535,88 €. Dovolanie proti rozsudku žalobca podal dňa 25.5.2015 a 4.6.2015 žiadal o odloženie vykonateľnosti rozsudku. Podanie dovolania nemá odkladný účinok na právoplatnosť a vykonateľnosť súdneho rozhodnutia, dôvody hodné osobitného zreteľa na odloženie vykonateľnosti rozhodnutia nezistil ani dovolací súd

(§444 CSP), teda exekučné konanie, v ktorom žalobca splnil súdom uloženú povinnosť, bolo vedené v súlade so zákonom na základe existencie právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia. Aj keď uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/1/2007 zo dňa 25.10.2017 tj po ukončení exekúcie bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.3.2015 sp. zn. 1Co/185/2013, čo by zakladalo existenciu nezákonného rozhodnutia podľa § 6 ods 1 zákona č. 514/2003 Z.z., pre vyhodnotenie nároku žalobcu bol rozhodujúci konečný výsledok súdneho konania, ktorým však bolo len opätovné potvrdenie jeho povinnosti na splnenie finančného záväzku 29.453 € z titulu vyporiadania majetkovej hodnoty podielového spoluvlastníctva členského podielu k družstevnému bytu. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/1/2007 zo dňa 25.10.2017 nič nezmenilo na povinnosti žalovaného na zaplatenie finančnej čiastky 29.453 € a táto jeho povinnosť nebola dotknutá ani následným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co/437/2017-366 zo dňa 13.12.2017, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie. V prejednávanom prípade žalobca plnil na základe rozhodnutia súdu, ktoré len deklarovalo jeho záväzok plynúci z hmotnoprávneho vzťahu strán sporu. Povinnosť žalobcu na plnenie jeho finančného záväzku nikdy nebola zmenená ani zrušená (opravné uznesenie nepredstavovalo rozhodnutie vo veci samej, ale opravu zrejmej nesprávnosti v konaní) a jediným dôvodom existencie exekučného konania bol fakt, že žalobca odmietol dobrovoľne splniť povinnosť vyplývajúcu mu z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu.

17. Z uvedeného plynie, že pokiaľ žalobca odmietal poskytnúť plnenie zo súdneho rozhodnutia zastávajúc názor, že jeho záväzok na plnenie neexistuje, vychádzal zo svojho osobného nesprávneho presvedčenia, keďže po nadobudnutí právoplatnosti a vykonateľnosti súdneho rozhodnutia bol povinný splniť povinnosť, na ktorú ho súdne rozhodnutie zavazovalo. Nie tak daná žiadna príčinná súvislosť medzi zrušeným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach a trovami exekučného konania, pretože bolo výlučne na rozhodnutí žalobcu, či uplatní mimoriadny opravný prostriedok, a bude znášať prípadné následky spojené s odmietnutím plnenia z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, ak po dovolacom konaní sa jeho právne postavenie nezmení, ako tomu bolo aj uvedenom prípade. Závery súdu prvej inštancie o neexistencii zákonných predpokladov vzniku nároku žalobcu na náhradu škody sú preto odôvodnené, a to bez ohľadu na to, akými subjektívnymi pohnútkami bol motivovaný postup žalobcu vo veci po prvom potvrdzujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu.

18. Správne súd prvej inštancie rozhodol tiež o nároku na náhradu trov konania zohľadňujúc zásadu procesnej zodpovednosti strán sporu za vedenie súdneho konania, keď procesne neúspešný žalobca je povinný nahradiť trovy konania v spore plne úspešného žalovaného.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania vyplýva z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Odvolateľ bol v odvolacom konaní neúspešný, preto mu nevznikol nárok na náhradu trov konania, procesne úspešnému žalovanému nevznikli žiadne trovy konania, o výške ktorých by bolo potrebné rozhodnúť, z ktorých dôvodov odvolací súd rozhodol, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).